

Børne Blad

WALDOY

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 34.

20de august 1893.

19de aarg.

Præstebørnene og slotsfroknen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstid. I pakker til en adresse paa over 5 ekspr. levers bet for 40 cents, og over 25 ekspr. for 35 cents. Et Norge koster bet 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspebitionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

All vedkommende rebaktioner af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Prestebørnene og slotsfrøkenen.

(Med billede.)

Efter Ottilie Wildermuth.

1. Det gamle slot.

Marie og Robert var prestebørn i Skotland, et skjønt land med høje fjelde, dybe sjøer og gamle slotte. Prestegaarden og kirken laa alene oppe paa en høide, medens landsbyen og skolestuen laa en halv times vei derfra, og dette ikke saa korte veiflykke maatte børnene hver morgen hele sommeren igjennem gaa alene; men de smaa gik gjerne den bakre tur henad den grønne eng forbi den skummende lille bælt, ved hvis bred der voksede blaa forglemmiggeier.

Om vinteren gik ikke børnene paa skolen i landsbyen; de læste da med sin far, og om eftermiddagen kom skolelæreren op for at give dem undervisning i skrivning og regning; men de glædede sig altid, naar vaaren atter kom, og de igjen hver dag kunde gaa paa skolen i landsbyen sammen med de andre børn.

Paa veien til skolen kom de lige forbi slotsporten, en høi, mørk gitterport af jern; bag den førte en bred vei mellem høie træer op til slottet. Dette var en staselig bygning med alleslags spidse og runde taarne og udbygninger og med forunderlige dyrehoveder, drager og delfiner langs tagrenderne. Slottet var omgivet af en park med grønne græsbatte, og det var børnenes største glæde, naar de kunde faa øie paa et par af de raadbyr, som var i parken.

Slottet tilhørte en fornem herre ved navn Lord Castelmore, der de sidste otte aar havde opholdt sig i Italien; han var reist til dette sydens land med sin syge kone og en liden pige, som var den eneste af hans seks børn, som var ilibe. Paa slottet boede ingen uden et par gamle tjenere. „Det er rigtig skade“, sagde Marie, „at det skal staa saa tomt! Hvor morsomt det vilde være at faa komme derind! Tænk blot at kunne sidde med min dukke og mit strikkestøi oppe ved et af de høie huevinduer.“

„Og jeg skulde have saadan lyst til at springe omkring i parken sammen med raadbyrene“, sagde Robert.

„Hvis vi boede der, vilde vi heller ikke have saa lang vei til skolen.“

„Ja, du snakker!“ sagde Robert. „Er du, at vi vilde gaa paa skolen, hvis vi boede paa slottet?“

„Kanskje ikke fornemme børn behøver at lære noget?“ svarede Marie. „Men tænk, om ikke mama var med, og vi skulde være alene paa det store slot!“

„Mama og papa maatte naturligvis ogsaa bo der!“ „Men da vilde ikke papa være prest“, mente Marie, „prester bor ikke paa slotte, og folk vilde da være redde for at komme op til ham.“

Enden paa samtalen blev, at børnene tilslut fandt, at de havde det bedst, naar de fremdeles kunde være prestebørn, og at de havde det langt hyggeligere paa sin venlige prestegaard med den lille blomsterhave, end om de skulde bo paa det høie, stolte slot. Og lykkelige derover trippede de glade videre paa sin vei til skolen.

En vaarmorgen, da de atter kom forbi slotsporten, fandt de til sin forbauselse denne staaende aaben. De kunde ingen raadbyr se, men derimod en hel del folk; tjenere med sølsnorer paa klæderne løb frem og tilbage.

„Hvad skal dette betyde?“ spurgte Robert en af de gamle tjenere, som han kjendte lidt.

„Lorden er kommen hjem og skal nu bo her“, svarede denne.

„Men den lille pige da?“ spurgte Marie deltagende — moderen havde nemlig fortalt hende om den lille pige og den syge lady, som var død i Italien. — „Er hun ogsaa død?“

„Nei“, sagde en af de andre tjenere, „hun er ilibe, skulde jeg tro, frisk som en fugl og en smut frøken, men ikke lidet stolt!“

Dette var en stor nyhed for børnene, og de havde vanskelig for at faa ro paa sig, før de var hjemme og kunde fortælle, at lorden var kommen tilbage og havde med sig en liden pige, som var sund og skjøn, men saa stolt, saa stolt.

2. Frøken Helene.

Da de næste gang paa veien til skolen kom forbi slotsporten, var der meget at se. Porten stod aaben, og de blev staaende beskedent og titte ind. Da kom en pige ridende paa en sort hest; hun var ikke meget ældre end Marie, men slankere og større. Hun saa stor ud i forhold til sin alder, især paa grund af den lange, røde ridetjole, som hun var iført. Paa hovedet havde hun en liden sort fløielshat med hvide vaiende fjær i og med et langt slør. I haanden havde hun en liden ridepiss med gyldent haandtag. Børnene blev staaende og forbausede betragte hende med aaben mund. De havde vistnok hørt tale om, at damer kunde ride, men en saa ung pige. — Og saa fine klæder, hun havde paa!“

Medens de stod og stirrede, gjorde den unge frøken en bevægelse med ridepissken, som skulde betyde, at de fremmede børn skulde se til at komme bort. Men idetsamme faldt ridepissken fra hende.

„Tag den op til mig!“ sagde hun i en befalende tone. Robert var ikke vant til at lade sig befale og tillod sig at bemærke: „Man siger ogsaa: vær saa snil at gjøre det!“ I næste øjeblik kom en rideknekt ridende

efter frøkenen; han sprang hurtig af hesten, puffede gutten tilside, greb pissen og rakte den til frøkenen, som derpaa med en fornem, stolt mine red videre.

Denne gang havde børnene meget at fortælle sin mor, da de kom hjem, om hvor prægtigt det var paa slottet, og om den unge frøken, som kunde ride paa en ordentlig hest, hvor smuk hun var, og hvor fint hun var klædt, men ogsaa hvor stolt hun var. „Men jeg lod hende faa høre sandheden“, sagde Robert med selvfølelse, „hun beder mig vist ikke engang til at tage op ridepissken for sig.“

Moderen rykkede paa hovedet. „Det er lidet at rose sig af at have været uhøflig“, sagde hun. „Det var ikke tækkeligt af frøkenen, at hun ikke bad dig paa en venligere maade, men det bedrøber mig, at du ikke viste dig mere høflig og velopdragen.“

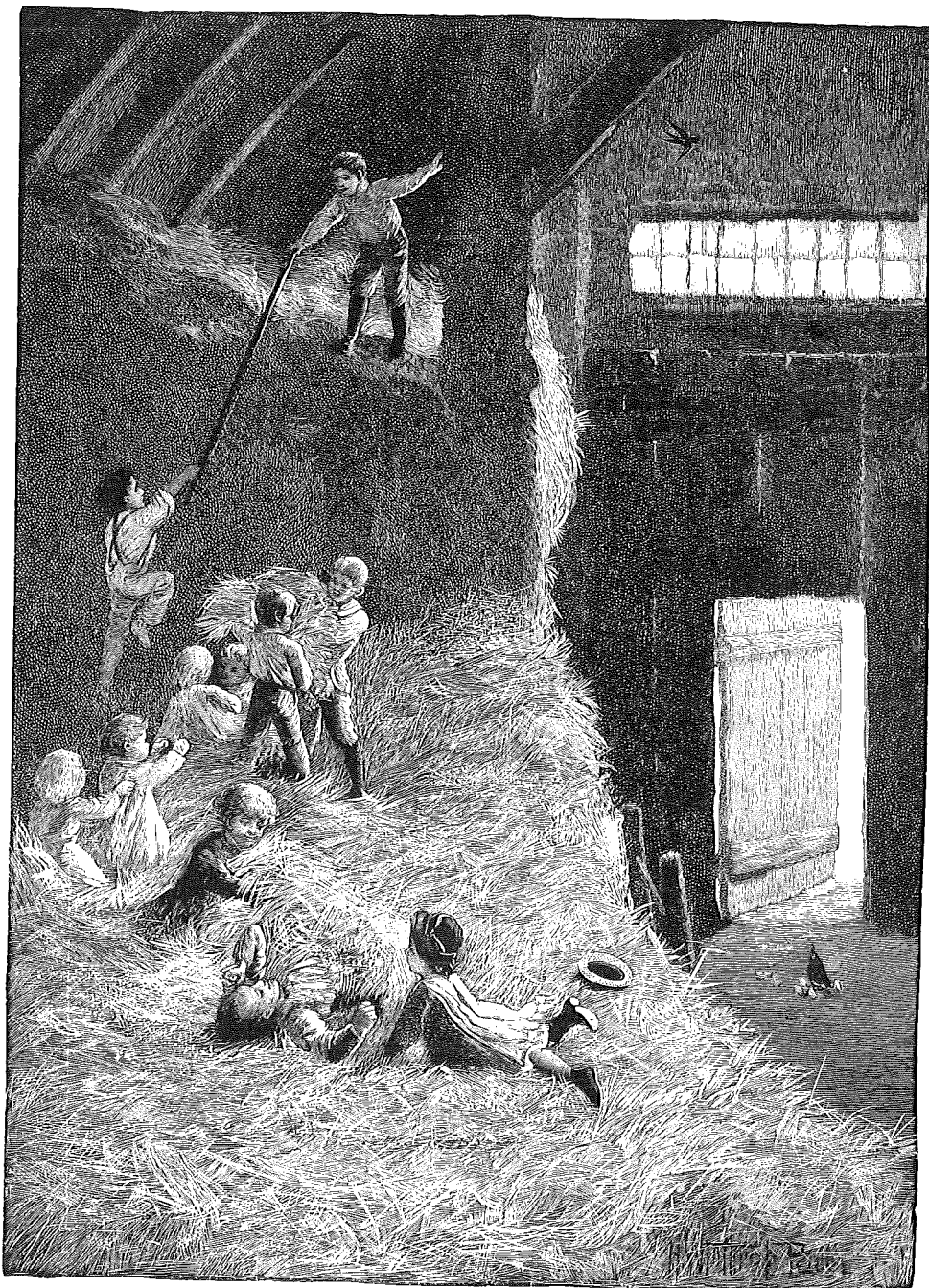
„Da vilde hun kun være blevet endnu mere kjepphøi og stolt“, mente den trodsige Robert.

3. Indbydelsen.

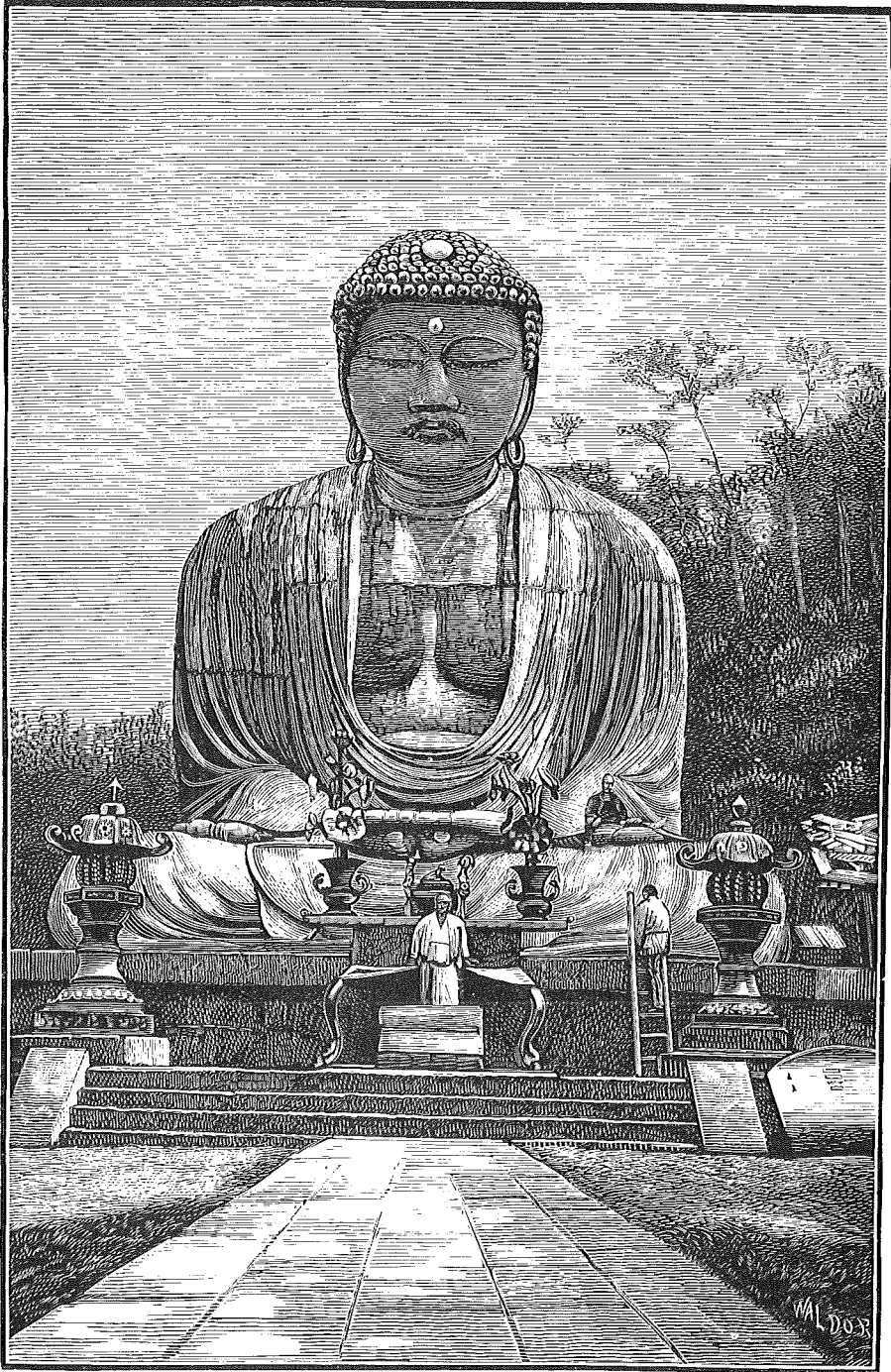
En par uger var forløbne, og børnene var bleve vant til at se slotsporten staa aaben og folk, vogne, heste og hunde passere ud og ind; der var hver dag noget nyt at se.

Den stolte lille slotsfrøken havde de ogsaa seet flere gange. Naar hun var ude af hørebidde, pleiede Robert gjerne at komme med nogle spottende bemærkninger om hende; men det var alligevel ikke frit for, at hun i høieste grad optog hans tanker. Engang var hun alene ude og kjørte i en liden vogn med rustikke heste; et par gange havde hun været ridende, og engang sad hun i vognen ved siden af sin far. Den gamle lord var en valter, staselig herre. Robert tog ærbødig hatten for ham, og lorden hilste venlig og høflig igjen. Ogsaa frøkenen gjorde denne gang en bevægelse med hovedet; hendes far havde formodentlig befalet hende det.

En dag da børnene kom hjem, mødte de lorden, som kom ud fra prestegaarden. Sa-

I Høladen.

Fra Japan.

deren fulgte ham ud foran døren. Børnene blev meget nysgjerrige. „Mama, hvad var det, han vilde?“ spurgte Marie.

„Han vilde besøge papa, og saa bad han, at J vilde komme op paa slottet imorgen.“

„Det er ikke sandt?“ udbrød Marie forundret.

„Jeg vil ikke gaa“, sagde Robert bestemt.

„Lorden sagde“, fortalte moderen, „at hans datter var saa alene, og at han gjerne vilde, at hun skulde komme sammen med andre børn.“

„Det bryder jeg mig virkelig ikke om“, sagde Robert, „den stolte ting vil jeg helst intet have med at bestille.“

„O, mama, jeg kan ikke“, sagde Marie, „alle børn, ogsaa de nede i landsbyen siger, at hun er saa stolt. Hun er ogsaa ældre end mig.“

„Ikke noget tøvl!“ sagde moderen. „Lad mig nu se, at J er belopdragne børn. Kanskje hun ikke er saa ilde, som hun har faaet ord for.“

„Men mama, jeg har ingen klæder, som jeg kan gaa i, naar jeg skal paa slottet!“

„Vi maa huske paa, at fordi om du faar lob til at komme paa slottet, er du derfor ingen adelsfrøken, men en liden prestedatter. Din blaa kjole er fuldkommen pen nok, naar vi pynter lidt paa den.“

Robert kom fremdeles med indbendinger og mente, at han ikke vilde besøge en saa stolt ting. Men i grunden havde han uhyre lyst til at komme en tur op paa slottet.

4. Børnene paa slottet.

De smaa kjendte, hvorledes deres hjerter bankede, da de den næste dag nærmede sig slottet, Marie i sin blaa kjole og Robert i sin sorte støielsjakke. Da de var fremme, førte en tjener dem straks opad slotstrappen, og da de kom op, traadte lorden selv ud for at tage imod dem. Robert havde hidtil haft en lidt trodsig mine; men han havde respekt

for lorden og hilste høflig. Den gamle adelsmand førte dem derpaa ind i et smukt værelse, hvor frøken Helene sad i en stol.

„Her er dine gæster“, sagde faderen, „nu maa du sørge for, at de ikke kjeder sig hos dig.“

Helene var venligere, end de havde tænkt; men hun var dog fremdeles fornem af sig, og ikke som børn pleier at være lige overfor hverandre. Hun førte sine gæster ind i et andet værelse, hvor der var en overflod af det smukkeste legetøj, nogen kunde tænke sig. (Sluttet.)

Kaptein og den bortrømte gut.

Skibet Cyprian, ført af kaptein John Alexander Strachar, forlod Liverpool torsdag den 13de oktbr. 1881 for at sejle til Middelhavet. Ikke længe efter at det havde forladt havnen, reiste der sig en voldsom storm, som gik over til en sand orkan. Røret sønderbrødes, maskineriet kom i ulave, og skibet blev en bold for vind og bølger og blev drevet lige ind paa kysten af Carnarvonshire. Om bord paa det skjæbnevangre skib var der ialt otte og tyve personer foruden en liden gut, som havde skjult sig i lasten.

Før skibet grundstødte, blev redbningsbakterne uddelte blandt mandskabet, og et beholdt kaptein Strachar til sig selv; alle sjøfolkene, den ene efter den anden havde styrket sig ud i den togende brænding for at blive slynget ind til kysten, da det var den eneste udsligt til frelse for dem. Kapteinen blev paa skibet til det sidste, men var lige ved at følge de andres eksempel, da han pludselig fik øie paa den stakkars skjælvende og rystende gut, som rædselen havde drevet frem af sit skjul. Mangen en mand vilde have overladt ham til sin skjæbne og trøstet sig med, at han jo ikke havde haft noget at gjøre paa skibet; men den ædle kaptein sagde ikke et bredt eller bebreidende

ord til den stakkars bortløbne, lille knegt. Han tog redbningsbeltet, som var bestemt til ham selv, bandt det om guttens liv og sagde, at han skulde springe i sjøen. Han selv fulgte efter, men uden belte, og kæmpebe en haard kamp for at frelse livet i de rasende vande. Gutten blev kastet paa land; men den brave kaptajn omkom i braasjøerne.

Var det ikke vidunderligt, at kaptajnen gav sit liv for den lille, elendige flygtning? Hvilket udmerket billede er det ikke paa læren om en stedfortræder, om at en giver sit liv hen for en anden!

Jesús Kristus, Guds søn, forlod sin faders trone, tog et menneskes skikkelse paa sig og blev lydigh indtil døden, ja indtil døden paa korset, — og hvorfor? For at frelse sine fiender. For hvem?

„Han døde for dig, han døde for mig,
Han døde for alle fra synden at fri.“

Han blev vor stedfortræder, for at vi, de fortabte, vi syndere, vi, hans fiender, skulde blive forløste ved hans dyrebare blod og indgaa til hans herlighed. Var der nogenfinde en kærlighed som hans?

Gud, faderen, elsker os og gav sin søn hen at dø for os.

Gud, sønnen, elsker os og led døden paa korset for os.

Gud, den helligaand, elsker os og er kommen for at gjenføde os, aand, sjæl og legeme.

Læser, foragt ikke denne vidunderlige kærlighed. „Hvorledes skal vi undfly, dersom vi ikke agter saa stor en salighed?“ (Hebr. 2, 3.)

Rig for et öieblik.

Skibet Britannia, som strandede paa Braziliens klippesulde kyst, havde ombord en del spanske dalere. I det haab at redde nogle blev nogle tønder, fyldte med mønter, bragt paa dækket. Men skibet sank saa hurtig,

at der var intet andet at gjøre end gaa i baadene og lade pengene tilbage. Den sidste baad var ved at støde fra skibet, da en officer sprang ombord for at se, om der muligt var nogen bleven tilbage. Til sin store forbauselse fandt han en mand, siddende med en haandpølse i haanden, med hvilken han havde brudt pengetønderne aaben, og hvis indhold han stapede op omkring sig. „Hvad er det, du gjør?“ raabte officeren; „fly for dit liv! ved du ikke, at skibet er lige ved at synke?“ „Lad skibet synke“, sagde manden; „jeg har levet som en fattig stakkar hele mit liv, og nu er jeg bestemt paa at dø som en rig mand.“ Officerens foreskillinger var forgjæves; manden svarede kun ved at slaa løs paa tønden med øksen. Nogle faa minutter, og skibet opslugtes af bølgerne.

„Daare, hvilken daare!“ raaber læserne i munden paa hverandre. Ja, men hvad, om du var manden? Der er mange, som ligner manden: de er bestemte paa at dø rige, det gaar med alt andet, som det vil; og mindst af alt tænker de paa, at der er stor fare for at fortabe sjælen i dette stræb. Og dog, læser, den eneste rigdom, som vi med glæde kan holde fast og saa i vor dødstime, er „Guds naades rigdom“ ved troen paa den eneste frelser, Jesús Kristus. Lad os sørge for, at denne rigdom bliver vor eiendom, før døds mørket kommer. Den varer og giver trøst, ogsaa naar jordisk rigdom intet gabner.

Sæt din lid til Herren.

Naar trængsel og nød berører os alt andet, saa maa de dog lade os beholde Gud; ham kan de ikke tage fra os; nei, de fører ham endog nærmere til os. Thi naar alt er taget fra os, ogsaa vore gode gjerninger og fortjenester, saa lærer vi først for alvor at sætte vor lid til Gud alene, og da begynder vi at blive salige i haabet.—[Luther.

Fra Japan.

[Med billede.]

Grods fine vulkaner og stormfulde kyster er Japan et mere end almindelig deligt land med et herligt klima, en vakker natur og frugtbare marker. Dets talrige befolkning er anseet for at være en begavet og meget lærelysten nation, og ligesom chineferne er de bekendte for sin flid og arbejdssomhed.

Allerede før japaneserne kom i berøring med europæerne, var de i besiddelse af betydelig oplysning og dannelse, og tog først venlig imod europæerne, da disse i midten af det 16de aarhundrede kom til deres land; kristne missionærer kunde med stort held begynde sit arbejde; i kort tid lod en masse indfødte sig døbe, ja endog nogle prinser antog kristendommen, hvis tilhængere blev opgivet til at være omtrent en fjerdedels million. Men da udbrød en blodig forfølgelse mod de kristne, som tilslut endte med deres fuldkomne tilintetgjørelse i begyndelsen af det 17de aarhundrede. Under dødsstraf blev der forbudt enhver kristen at betrede riget; ja efterat japaneserne havde fordrevet portugiserne og myrdet alle indfødte kristne, udstedte de offentlige erklæringer om, at selv om kongen af Portugal eller „de kristnes gud“ overtraadte dette bud, skulde de bøde med sit hoved derfor.

Først i 1853 lykkedes det amerikanerne at faa tvinget japaneserne, til atter at træde i forbindelse med de kristne lande, og siden 1872 har kristendommen frit kunnet forkyndes paa øerne og har faaet en ikke ringe udbredelse samtidig med, at japaneserne ivrig har søgt at erhverve sig kundskaber og dannelse fra Europa; jernbaner, dampskibe og telegrafvæsen er allerede for en række aar siden kjendte og skattede ting i Japan.

Hedenstabet har dog selvfølgelig endnu stor udbredelse i landet, og særlig den lavere befolkning tilbeder sine gamle afgudsbilleder. Et saadant vil sees paa vort ene billede idag. Det hedder Dai butsu eller store Budha og staar i Kamamura i sydvest for Yokohama. Det er det mest bekendte af alle afgudsbilleder i hele riget og har en høide af 6½ meter. For sammenlignings skyld vil vi omtale det store billede, som kong Nebukadnezar lod

opreise i Babylon, og som Daniels tre venner ikke vilde tilbede, hvorfor de blev fastede i en gloende ovn; om dette staar der, at det var seksti alen høit og seks alen bredt. Men ogsaa dette japanesiske afgudsbillede ser kjæmpemæssigt ud; det er jo saa høit, at man maa benytte stiger for at komme op paa det, og at almindelige mennekker i forhold til det bliver som smaa dverge. „Og dog er denne kjæmpe mere afmægtig end noget menneske; thi den er blot en stum sten, et afgudsbillede uden liv. Det har umaadelige øren, smykkede med pragtfulde ringe, men hører alligevel ikke. Og om aldrig saa megen røgtelse eller andre gaver ofres paa alteret, eller bønner opsendes i hundredetal, det formaar alligevel ikke at hæve sine arme til sine tilbederes hjælp og bistand.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 32.

Seid altid pent tilbords.

Bogstavgaader.

I.

2 3 4 er en kornsort. 1 2 3 5 bruges paa skolen. 2 7 11 12 6 og 3 8 8 7 er pigenavne. 9 10 11 12 er det godt at være. 8 3 og 5 6 er talord. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 er en by i Norge.

II.

4 5 4 5 bliver ofte sagt af børn. 6 8 5 4 4 7 3 fører ovenpaa i huset. 8 5 4 er et hundnavn. 4 2 6 8 5 en by i Forindien. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 en fjeldfjede i Mellemuropa.

Anna Marie Olsen.